

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2017, č. j. 41 A 62/2016 - 57,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví specifikovaném rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělené pobytové kontroly – pátrání a eskort Brno ze dne 22. 3. 2016, č. j. KRPB-16498/ČJ-2016-060026-SV, bylo rozhodnuto podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tak, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce výše citované rozhodnutí napadl odvoláním, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231, zamítnuto a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo potvrzeno.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl přiznání odkladného účinku s odůvodněním, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by stěžovateli hrozila závažná

újma spočívající zejména v nemožnosti pobývat na území České republiky. Stěžovatel dále tvrdil, že v případě nuceného opuštění České republiky by neměl možnost v předmětném řízení o kasační stížnosti vystupovat osobně, být v kontaktu se svou právní zástupkyní a udělovat jí pokyny v rámci právního zastoupení, bylo by tedy porušeno jeho právo na spravedlivý proces. V tomto ohledu stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či usnesení ze dne 23. 8. 2016, č. j. 5 Azs 174/2016 - 20.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil nesouhlasně. Uvedl zejména, že stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen právní zástupkyní, která ho může v době vyspělých elektronických komunikačních prostředků o průběhu soudního řízení aktuálně informovat i v zemi jeho původu. Žalovaný dále poukázal na to, že stěžovatel se v průběhu svého pobytu na území České republiky opakovaně dopouštěl závažné úmyslné trestné činnosti, za kterou byl čtyřikrát pravomocně odsouzen a uvedl konkrétní rozsudky ohledně trestných činů, resp. přečinů stěžovatele.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelem dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[5] Podle § 107 s. ř. s. *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním splněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení* před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 38).

[8] V nyní projednávaném případě stěžovatel svou žádost zdůvodnil poukazem na případné porušení práva na spravedlivý proces, kterému by podle jeho názoru mohlo řízení za jeho nepřítomnosti na území České republiky jen těžko dostat.

[9] Pokud jde o možný rozpor s důležitými veřejným zájmem, je nutné poměřit zájem stěžovatele na ochraně jeho výše uvedených procesních práv se zájmem společnosti na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejném pořádku. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).

[10] Lze připustit, že újma, jež by mohla být způsobena stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, by mohla být podstatná. Soud vzal také v úvahu předchozí odsouzení stěžovatele (poslední nabylo právní moci dne 22. 1. 2014), na něž upozornil žalovaný. Nicméně v tomto případě časový odstup od odsuzujících rozsudků a relativně nižší závažnost trestné činnosti nezakládají dostatečně vážné obavy, že by odklad výkonu rozhodnutí mohl narušit zmíněný veřejný zájem a že intenzita narušení veřejného zájmu by převyšovala intenzitu potenciálního zásahu do základního práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[11] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že by Nejvyšší správní soud v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci nectil výše popsany závazek státu umožnit stěžovateli účinně chránit své zájmy. Pokud by po nepřiznání odkladného účinku došlo ke správnímu vyhoštění, jen stěží by bylo možno hovořit o spravedlivém rozhodování o jeho kasační stížnosti, které by dostatečně respektovalo základní práva stěžovatelky podle Úmluvy a Listiny.

[12] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2017, č. j. 41 A 62/2016 – 57, rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělené pobytové kontroly – pátrání a eskort Brno ze dne 22. 3. 2016, č. j. KRPB-16498/ČJ-2016-060026-SV. Soud však připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

